

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- w konsekwencji nakazanie Unii Europejskiej naprawienia w całości szkody poniesionej przez skarżącego w wysokości, jaką Sąd określi na podstawie zasady słuszności;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi zarzut główny i zarzut posiłkowy, dotyczące szkody, jaką miał ponieść i za której wyrządzenie odpowiedzialność ma ponosić Rada Unii Europejskiej.

Zarzut główny dotyczy niezgodności z prawem spornych środków ograniczających, czyli decyzji Rady (WPZiB) 2018/778 z dnia 28 maja 2018 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii oraz wydanych następnie aktów wykonawczych do tej decyzji. Po pierwsze, zdaniem skarżącego akty te naruszają obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 TFUE i w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a po drugie, naruszają prawo własności skarżącego oraz prawo do poszanowania jego dobrego imienia. Według skarżącego naruszenie to było bezpośrednią przyczyną wyrządzonej mu znacznej krzywdy i szkody, polegających, odpowiednio, na naruszeniu jego dobrego imienia oraz na zerwaniu umów, utracie wyposażenia oraz utracie dochodów, w odniesieniu do których ma on prawo do zadośćuczynienia i odszkodowania.

Zarzut posiłkowy dotyczy natomiast istnienia systemu odpowiedzialności niezależnej od winy Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2019 r. — Othman/Rada

(Sprawa T-58/19)

(2019/C 139/65)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Razan Othman (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat, E. Ruchat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;

- w konsekwencji nakazanie Unii Europejskiej naprawienia w całości szkody poniesionej przez skarżącą w wysokości, jaką Sąd określi na podstawie zasady słuszności;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi zarzut główny i zarzut posiłkowy, dotyczące szkody, jaką miała ponieść i za której wyrządzenie odpowiedzialność ma ponosić Rada Unii Europejskiej.

Zarzut główny dotyczy niezgodności z prawem spornych środków ograniczających, czyli decyzji Rady (WPZiB) 2018/778 z dnia 28 maja 2018 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii oraz wydanych następnie aktów wykonawczych do tej decyzji. Po pierwsze, zdaniem skarżącej akty te naruszają obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 TFUE i w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a po drugie, naruszają prawo własności skarżącej oraz prawo do poszanowania jej dobrego imienia. Według skarżącej naruszenie to było bezpośrednią przyczyną wyrządzonej jej znacznej krzywdy i szkody, polegających, odpowiednio, na naruszeniu jej dobrego imienia oraz na zerwaniu umów, utracie wyposażenia oraz utracie dochodów, w odniesieniu do których ma ona prawo do zadośćuczynienia i odszkodowania.

Zarzut posiłkowy dotyczy natomiast istnienia systemu odpowiedzialności niezależnej od winy Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2019 r. — Makhlouf/Rada

(Sprawa T-59/19)

(2019/C 139/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Skarżący: Ehab Makhlouf (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat E. Ruchat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi skarżącego;
- w konsekwencji, nakazanie Unii Europejskiej naprawienia całej krzywdy wyrządzonej skarżącemu, której wysokość Sąd określi według zasad słuszności;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi zarzut główny i zarzut posiłkowy, dotyczące krzywdy, która miała zostać wyrządzona skarżącemu i za którą odpowiedzialność ponosi Rada Unii Europejskiej.